

„Hr. Vestrup!“ meldte hun.

Til sin Forundring traf Mads Vestrup ikke Bispens selv, hvem han kendte fra Billeder, men en anden Mand, der efter Udseendet at dømme ogsaa var en Gejstlig. Han stod ved Vinduet med Ryggen til Lyset og læste et Brev. Efter et hastigt mønstrende Blik over Papirets Kant lod han Mads Vestrup vente nogen Tid henne ved Døren.

Endelig lagde han Brevet bort og nærmede sig med lange, elastiske Skridt. Det var en lille spinkel Mand med glat barberet Ansigt, rødkantede Øjne og et tyndt, graasprængt Haar, der sad tilbagestrøget over Hovedbunden. En stramt sluttende, sort Dragt og et hvidt Slips, der hang udenfor Frakken som en Bladkrave, gav den lille nervøse Skikkelse et Udseende, der mindede baade om en asketisk Jesuiterpater og om en holbergsk Pedant.

„Mit Navn er Stensballe,“ sagde han uden at give Mads Vestrup Haanden. „Biskoppen er i Øjeblikket optaget. Vær saa god at tage Plads!“

Ved at høre Navnet følte Mads Vestrup sig som ramt af en ny Ulykke. Stensballe var den landskendte københavnske Præst, i hvis Haand alle Traadene i Missionens Virksomhed løb sammen. Biskop Abel var nok Missionens titulære Leder, og Stensballe benævnedes officielt kun dens Sekretær; men alle vidste, at det var ham, der var baade Kraften og Kløgten i Styrelsen; ham, der med sit fyrige Sind havde indblæst det hændende Trosamfund i Hovedstaden nyt Liv og organiseret Kampen mod Vantroen. Med Bispens modstræbende Samtykke